

ΕΑΡΙΝΑ ΚΥΜΑΤΑ.

Μυθιστόρημα ὑπὸ IBAN TOTOPENIEΦ.

(Συνέχεια.)

Ὁ Σανὶν δὲν ἐτόλμησε νὰ προσατενίσῃ τὴν Τζέμμαν, οὔτε ἡ Τζέμμαν ἔσχε τὴν τόλμην νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς αὐτόν. Περαισῶδη δὲ εἰς τὸ νὰ θωπεύῃ μεθ' ὑπομονῆς τὴν μητέρα της, ἥτις καὶ αὐτὴν κατ' ἀρχὰς εἶχεν ἀποκρούσῃ ἀφ' ἑαυτῆς.

Ἐπὶ τέλους ὅμως ἤρχισεν ἡ τρικυμία νὰ πραῦνεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον. Ἡ κυρία Ἐλεονώρα ἔπαυσε νὰ κλαίῃ, ἐπέτρεψεν εἰς τὴν Τζέμμαν νὰ τὴν ἐξαγάγῃ ἐκ τῆς γωνίας, εἰς ἣν εἶχε καταφύγῃ, καὶ νὰ τὴν τοποθετήσῃ εἰς μίαν πολυθρόναν πλησίον τοῦ παραθύρου, ἔλαβε δὲ εὐχαρίστως καὶ ἐν ποτήριον πορτοκαλλάδας παρὰ τῆς θυγατρὸς της. Ἐπέτρεψεν εἰς τὸν Σανὶν — ὅχι νὰ τὴν πλησιάσῃ· ὦ ὅχι! — ἀλλὰ τοῦλάχιστον νὰ μείνῃ ἐν τῷ δωματίῳ — (μέχρι τοῦδε ἀπῆγει ὀριστικῶς τὴν ἀπομάκρυνσιν αὐτοῦ ἐκ τοῦ δωματίου) — καὶ δὲν διέκοπτεν αὐτὸν πλέον ὁμιλοῦντα. Ὁ Σανὶν ἔσπευσε νὰ ἐπωφεληθῇ ἀμέσως τὰ συμπτώματα ταῦτα τῆς εἰρηνεύσεως καὶ ἀνέπτυξεν ἐκπληκτικὴν εὐγλωττίαν· ὅτε εἰς αὐτὴν τὴν Τζέμμαν δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐκθέσῃ μετὰ τσοῦτης θερμότητος τὰ αἰσθήματα καὶ τοὺς σκοποὺς του. Τὰ αἰσθήματά του ἦσαν εὐλικρινέστατα, οἱ σκοποὶ του ἀγνόητοι, ὥς οἱ τῆς Ἀλμαβίβας ἐν τῷ Κουρεῖ τῆς Σεβίλλης. Δὲν ἀπέκρυπτεν οὔτε πρὸς τὴν κυρίαν Ἐλεονώραν οὔτε πρὸς αὐτὸν τὴν κακὴν ὄψιν τῶν σκοπῶν του· ἀλλ' ἡ κακὴ αὕτη ὄψις, προσέθετεν, εἶνε μόνον κατὰ τὸ φαινόμενον τοιαύτη! Βεβαίως ἦτο ξένος, μόλις πρὸ μικροῦ γνωρισθεὶς ὑπ' αὐτῶν, αὐτοὶ δὲ οὐδὲν ὀφισμένον καὶ βέβαιον ἐγίνωσκον οὔτε περὶ τοῦ προσώπου του οὔτε περὶ τῆς οἰκογενείας του καὶ τῆς κοινωνικῆς του θέσεως, ἀλλ' ὅμως ἦτο πρόθυμος νὰ φέρῃ τὰς ἀπαιτουμένας ἀποδείξεις, ὅτι ἦτο τακτικὸς καὶ φρόνιμος ἄνθρωπος, πρὸς τοῦτοις δὲ καὶ οὐχὶ ἄπορος· πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἦτο πρόθυμος νὰ φέρῃ τοὺς μάλιστα ἀξιοπίστους ἐκ τῶν συμπατριωτῶν του ὡς μάρτυρας, ἡλπίζε δὲ ὅτι ἡ Τζέμμαν θὰ ἦτο εὐτυχὴς μετ' αὐτοῦ. Πρὸς τοῦτοις διεβεβαίουν ὅτι θὰ προσπαθῆσιν νὰ καταστήσῃ, ὅσον τὸ δυνατόν ἀνεκτότερον εἰς ἀμφοτέρους τὸν χωρισμὸν τῆς Τζέμμας ἀπὸ τῆς οἰκογενείας της...

Ἡ ἰδέα τοῦ χωρισμοῦ — μάλιστα δὲ καὶ αὕτη μόνῃ ἡ λέξις «χωρισμός» — ὀλίγον ἔλειψε νὰ χαλάσῃ πάλιν τὰ πάντα. Ἡ κυρία Ἐλεονώρα ἐνέπεσεν ἐκ νέου εἰς σφοδρότατην ταραχὴν καὶ ὀξύτατον ἐρεθισμὸν. Ὁ Σανὶν ἔσπευσε νὰ διαβεβαίωσῃ ὅτι ὁ χωρισμός οὗτος θὰ ἦτο βραχύτατος, ἴσως δὲ καὶ δὲν θὰ ἐλάμβανε καθόλου χῶρον.

Ἡ εὐγλωττία τοῦ Σανὶν δὲν ἔμεινεν ἀνευ ἀποτελέσματος. Ἡ κυρία Ἐλεονώρα ἤρχισε νὰ τὸν κυτᾶζῃ, ἐννοεῖται βεβαίως μὲ βλέμματα εἰσὶ τῆς τεθλιμμένης καὶ πλήρης μομφῆς, ἀλλὰ τοῦλάχιστον ἀνευ τῆς προτέρας ὀργῆς καὶ ἀγανακτήσεως. Ἐπειτα ἐπέτρεψεν αὐτῷ νὰ προσέλθῃ καὶ νὰ καθίσῃ πλησίον της (ἡ Τζέμμαν ἐκάθητο εἰς τὸ ἕτερον πλευρὸν τῆς μητρὸς)· μετὰ ταῦτα ἤρχισε νὰ τῷ κάμνῃ ἐπιπλήξεις, ὅχι μόνον μὲ βλέμματα ἀλλὰ καὶ μὲ λόγους — ἀποδείξας ὅτι ἡ καρδιά της ἦτο ἤδη σημαντικῶς μαλακωτέρα· ἤρχισε νὰ παραπονῆται, ἀλλὰ τὰ παράπονά της ἐγίνοντο ὅλον ἐν προάγεται καὶ μελαγχολικώτερα· ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰ παράπονά μετετράπησαν εἰς ἐρωτήσεις, τὰς ὁποίας ἀπηθύνουν ὅτε μὲν πρὸς τὴν θυγατέρα της ὅτε δὲ πρὸς τὸν Σανὶν. Ἐπειτα ἐπέτρεψε τῷ Σανὶν νὰ λάβῃ τὴν χεῖρά της, καὶ δὲν ἀπέσυρεν αὐτὴν ἀμέσως... μετὰ τοῦτο ἤρχισε πάλιν νὰ κλαίῃ, ἀλλὰ τὰ δάκρυά της ἦσαν τὴν φορὰν ταύτην ὅλως διάφορα... ἔπειτα ἐμειδίασε μελαγχολικῶς καὶ ἐξέφρασεν ἐκ νέου τὴν λύπην της διὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ μακαρίτου Τζιοβάν Μπαττίστα, ἀλλὰ μὲ ὅλως διάφορον ἔννοιαν ἢ πρότερον... Μετὰ μίαν ἐτι στιγμήν οἱ δύο παύσονται, ὁ Σανὶν καὶ ἡ Τζέμμαν, ἐκείνη ἤδη γονυπετὴς πρὸ τῶν ποδῶν της καὶ αὐτὴ ἔθηκεν ἀλληλοδιαδόχως τὰς χεῖράς της ἐπὶ τῶν κεφαλῶν των· ἀκόμη μετὰ μίαν στιγμήν ἐνηγκαλίσθησαν καὶ ἡσπασθήσαν αὐτὴν, ὁ δὲ Αἰμίλιος εἰσώρμησε μὲ ἀσυστάπτον ἐκ τῆς χαρᾶς πρόσωπον εἰς τὸ δωματίον καὶ προσετέθη εἰς τὸ στενῶς συνδεδεμένον σύμπλεγμα.

30.

Ἡ μετάβασις ἀπὸ τοῦ ἀπελπισμοῦ εἰς τὴν μελαγχολίαν καὶ ἀπὸ τῆς μελαγχολίας εἰς τὴν ἡρεμον ἀπάθειαν συνετελέσθη μεθ' ἱκανῆς ταχύτητος ἐν τῇ ψυχῇ τῆς κυρίας Ἐλεονώρας· καὶ αὕτη δὲ

ἡ «ἡρεμος ἀπάθεια» μετετράπη μετ' οὐ πολὺ εἰς κρυφίαν, ἐνδόμυχον χαρὰν, τὴν ὁποίαν ὅμως, διὰ νὰ τηρήσῃ τὴν ἀξιοπρέπειάν της, προσεπάθει ἐκ παντὸς τρόπου νὰ κρύπτῃ. Ὁ Σανὶν ἀμέσως τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς γνωριμίας των εἶχε κάμῃ καλὴν ἐντύπωσιν εἰς τὴν κυρίαν Ἐλεονώραν. Αὕτη δὲ, ἐξοικειωθείσα ἀπᾶς μὲ τὴν σκέψιν, ὅτι ἐκεῖνος ἐμελλε νὰ γείνῃ γαμβρὸς της, δὲν εὗρισκε πλέον τίποτε δυσάρεστον εἰς τὴν ιδέαν ταύτην, ἀν καὶ ἐθεώρησε καθήκον της νὰ τηρήσῃ εἰσὶ τὴν προσβεβλημένην ἢ μᾶλλον τὴν τεθλιμμένην ἐκφρασὴν τοῦ προσώπου της. Ἐκτὸς τοῦτου πάντα τὰ συμβάντα τῶν τελευταίων ἐκείνων ἡμερῶν ἦσαν ἐκτακτά καὶ παράδοξα!... Τὰ πάντα ἐπῆλθον ἀπροσδοκῆτως τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου! Ὡς πρακτικὴ γυνὴ καὶ μητὴρ ἡ κυρία Ἐλεονώρα ἐθεώρησε περαιτέρω καθήκον της, νὰ ὑποβάλῃ τὸν Σανὶν εἰς ἀκριβῆ ἀνάκρισιν, ὁ δὲ Σανὶν, ὅστις ἀκόμη κατὰ τὴν ἰδίαν πρωτίαν ὅτε μετέβη εἰς τὴν μετὰ τῆς Τζέμμας συνέντευξιν δὲν εἶχε σκεφθῇ καθόλου νὰ τὴν νυμφευθῇ — πράγματι τότε περὶ οὐδενὸς ἐσκέπτετο ἀλλὰ παρεσύρετο μόνον ὑπὸ τοῦ πάθους τοῦ ἐρωτὸς του — ὁ Σανὶν λοιπὸν ἀνέλαβε μετὰ τῆς μεγίστης προθυμίας καὶ ἀποφασιστικότητος τὸ πρόσωπον τοῦ γαμβροῦ· πρὸς πάσας δὲ τὰς ἐρωτήσεις ἀπεκρίνετο ἀκριβέστατα, διεξοδικῶς καὶ μετὰ χαρᾶς. Ἡ κυρία Ἐλεονώρα ἀφοῦ ἐπέισθη πλέον ὅτι ὁ Σανὶν πραγματικῶς κατήγετο ἐξ εὐγενοῦς οἰκογενείας — ἐφάνη δὲ ὀλίγον ἐκπληκτὸς ὅτι ὁ μέλλων γαμβρὸς της δὲν ἦτο καὶ πρίγκηψ — τότε προσέλαβε σοβαρὰν ὄψιν καὶ «τῷ ἐδήλωσεν ἐκ τῶν προτέρων» ὅτι θὰ φερθῇ πρὸς αὐτὸν μὲ ὄλην τὴν εὐλικρίνειαν καὶ μὲ ὅλον τὸ θάρρος· διότι τὸ ἱερώτατον τῆς μητρὸς καθήκον ἀναγκάζει αὐτὴν πρὸς τοῦτο! Ὁ Σανὶν ἀπεκρίθη, ὅτι αὐτὸ ἀκριβῶς θέλει καὶ αὐτὸς καὶ ὅτι τὴν παρακαλεῖ θερμότερα νὰ μεταχειρισθῇ ἀπέναντί του ὅλον τὸ θάρρος καὶ ὄλην τὴν ἐλευθερίαν.

Μετὰ τοῦτο ἡ κυρία Ἐλεονώρα ἐδήλωσεν, ὅτι ὁ κύριος Κλόμπερ — (ὅτε δὲ ἐπρόφερε τὸ ὄνομα τοῦτο, ἀνέπεμψεν ἐλαφρὸν στεναγμὸν, συνέσφιξε τὰ χεῖλη καὶ ἔμεινε σιωπηλὴ ἐπὶ μίαν στιγμήν) — ὅτι ὁ κύριος Κλόμπερ, τῆς Τζέμμας ὁ «πρόην» μνηστήρ, τῶρα ἤδη ἔχει ἐτήσιον εἰσόδημα ὀκτὼ χιλιάδων φιορινιῶν καὶ ὅτι τὸ ποσὸν τοῦτο καθ' ἑκάστον ἔτος αὐξάνεται σημαντικῶς... καὶ πόσον ἄρᾳ γε εἶνε τὸ εἰσόδημα τοῦ κυρίου Σανὶν;

«Ὅκτὼ χιλιάδες φιορίνια...» ἐπανελάβε βραδέως ὁ Σανὶν, «αὐτὸ κάνει ὅς τὸ δικό μας νόμισμα... περίπου δεκαπέντε χιλιάδας ρούβλια χάριτι... Τὸ ἰδικόν μου εἰσόδημα εἶνε πολὺ μικρότερον. Ἐγὼ ἔχω μικρόν τι κτήμα ἐν τῷ κυβερνεῖν Τούλα... Ἐν καλῇ διοικήσει δύναται — ἢ μᾶλλον πρέπει νὰ φέρῃ εἰσόδημα πέντε ἕως ἑξ, ... ἐξ ἁπαντος ἑξ χιλιάδων... Καὶ ὅταν εἰσέλθω εἰς τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν δύναμαι εὐκόλως νὰ λαμβάνω μισθὸν δύο χιλιάδων.»

«Εἰς τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν; Ἐν Ῥωσίᾳ;» ἀνέκραξεν ἡ κυρία Ἐλεονώρα. «Τότε λοιπὸν θὰ χωρισθῶ ἀπὸ τῆς θυγατρὸς μου!»

«Εἰμπορῶ νὰ εἰσέλθω εἰς τὸ διπλωματικὸν στάδιον» ἀπήντησε ταχέως ὁ Σανὶν. «Ἐχω μερικὰς συγγενείας... Καὶ τότε ἐκτελῶ τὴν ὑπηρεσίαν μου ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ. Ἀλλὰ εἰμποροῦσα νὰ κάμω καὶ ἄλλο τι — καὶ αὐτὸ θὰ ἦτο ἴσως τὸ καλλίτερον: — εἰμποροῦσα νὰ πωλήσω τὸ κτήμά μου καὶ νὰ διαθέσω τὰ χρήματα εἰς προσδοκώμενον τινὰ ἐπιχείρησιν — εἰμπορῶ παραδείγματός χάριν νὰ τὰ διαθέσω πρὸς ἐθρυνσιν τοῦ Ἰαχαιοσλαστείου σας.»

Ὁ Σανὶν συνησθάνθη κάλλιστα, ὅτι ἡ πρότασις του ἦτο ἐντελῶς ἀδύνατον νὰ ἐκτελεσθῇ, ἀλλ' ἀνέκφραστός τις τολμηρότης εἶχε κυριεύσῃ αὐτόν! Παρετήρη τὴν Τζέμμαν, ἥτις, ἀφ' ὅτου ἤρχισεν ἡ «πρακτικὴ» συνδιάλεξις, ἐσηκώνετο ἀκατάπαυστα ἀπὸ τὴν θέσιν της, περιεπᾶται ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐν τῷ δωματίῳ καὶ πάλιν ἐκάθιζε, καὶ παρατηρῶν αὐτὴν δὲν ἐβλεπε πλέον κανὲν ἐμπόδιον, ἀλλ' ἦτο πρόθυμος, τὰ πάντα νὰ τακτοποιήσῃ καὶ μάλιστα ἀμέσως καὶ κατὰ τρόπον ὅσον τὸ δυνατόν καλῆτερον — φθάνει μόνον νὰ ἀπῆλλασεν ἐκείνην ἀπὸ τῆς ἀνησυχίας!

«Ὁ κύριος Κλόμπερ εἶχεν ἐπίσης τὸν σκοπὸν, νὰ μοῦ δώσῃ ἕνα μικρὸν ποσόν, διὰ νὰ μεγαλώσω τὸ μαγαζί μου καὶ τὰς ἐργασίας μου,» εἶπεν ἡ κυρία Ἐλεονώρα μετὰ τινὰ δισταγμὸν.

«Ἀλλὰ, μητέρα! πρὸς Θεοῦ! μητέρα!» ἐφώνησεν ἡ Τζέμμαν ἰταλίστι.

«Πρέπει νά ὁμιλήσωμεν περὶ αὐτῶν τῶν πραγμάτων, ἐν ὅσῳ εἶνε ἀκόμα καιρὸς, παιδί μου,» ἀπεκρίθη ἡ κυρία Ἑλεονώρα ἐν τῇ αὐτῇ γλώσσῃ.

Ἀμέσως δὲ ἐστράφη πάλιν πρὸς τὸν Σανὶν καὶ τὸν ἠρώτησε περὶ τῶν ῥωσικῶν νόμων τῶν ἀφορώντων τὰ συνοικεσία καὶ ἂν τυχὸν ἐν Ῥωσίᾳ, ὅπως ἐν τῇ Πρωσίᾳ, παρουσιάζονται ἐμπόδια εἰς τὴν συνάψιν γάμων μεταξὺ ὀρθοδόξου καὶ καθολικῆς — (Τότε, ἐν ἔτει 1840, ἦτο εἰσέτι πρόσφατος ἐν τῇ μνήμῃ πάντων ἐν Γερμανίᾳ ἡ μεταξὺ τῆς πρωσικῆς κυβερνήσεως καὶ τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῆς Κολωνίας ἔρις περὶ τῶν μικτῶν συνοικεσιῶν.) — «Ὅτε ἡ Κυρία Ἑλεονώρα ἤκουσεν ὅτι ἡ θυγάτηρ αὐτῆς συζευγνυμένη εἰς γάμον μετὰ Ῥώσου εὐπατριδίου ἀναβιβάζεται καὶ αὐτὴ εἰς τὴν τάξιν τῶν εὐπατριδῶν, τότε ἐξεδήλωσε ποῖαν τινα εὐχαρίστησιν.

«Ἀλλὰ δὲν ὀφείλετε νὰ ἐπιστρέψετε εἰς τὴν Ῥωσίαν;» ἠρώτησεν ἡ κυρία Ἑλεονώρα.

«Διατί;»

«Διατί; Διὰ νὰ λάβετε τὴν ἀδειαν ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορά σας...»

Ὁ Σανὶν τῇ ἐξήγησεν ὅτι οὐδεμία ἀνάγκη ὑπάρχει πρὸς τοῦτο ὅτι ὅμως θ' ἀναγκασθῇ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, νὰ ταξειδεύσῃ πρὸς τοῦ γάμου εἰς Ῥωσίαν δι' ὀλίγας μόνον ἡμέρας — (ἐνῷ ἔλεγε τὰς λέξεις ταύτας, ἡ καρδία του συνεσφίγγετο ἐν τῷ στήθει του, ἡ δὲ Τζέμμα, ἥτις τὸν παρετῆρει, ἐνόησε τὴν στενοχωρίαν του, καὶ ἐρυθρίασασα ἔγεινε σκεπτικὴ) — καὶ ὅτι σκοπὸς τῆς βραχείας ταύτης διαμονῆς του ἐν τῇ πατρίδι εἶνε νὰ πωλήσῃ τὸ κτήμα του . . . ἐξ ἁπαντος δὲ θὰ φέρῃ εἰς τὴν ἐπιστροφὴν του τὰ ἀναγκαῖα χρήματα.

«Τότε λοιπὸν θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μοῦ φέρετε μίαν ὠραία ἀστραχανικὴ γούνα. Τὰ γουναρικά ἐκεῖ εἶναι ὠραιότατα καὶ ἐκτάκτως εὐθηνά, ὡς ἀκούω.»

«Βεβαίως, μὲ τὴν μεγαλητέραν εὐχαρίστησιν, θὰ σὰς φέρω μίαν — καὶ μίαν ἄλλη διὰ τὴν Τζέμμαν» ἐφώναζεν ὁ Σανὶν.

«Κ' ἐπεὶ ἕνα σκούφο μὲ ἀσημένιο γύρο» ἐφώναζεν ὁ Αἰμίλιος, προβάλλων τὴν κεφαλὴν ἀνὰ μέσον τῆς θύρας.

«Εὐχαρίστως, θὰ σοῦ φέρω καὶ σὲ ἕνα σκούφο καὶ διὰ τὸν Πανταλεόνε ἕνα ζευγάρι παντόφλες.»

«Πρὸς τί αὐτό; διατί;» παρετῆρσεν ἡ κυρία Ἑλεονώρα. «Τώρα ὁμιλοῦμεν περὶ σπουδαίων πραγμάτων. Ἀλλὰ τώρα παρουσιάζεται καὶ ἐν ἄλλο ζήτημα,» προσέθηκεν ἡ πρακτικὴ γυνή. «λέγετε ὅτι θέλετε νὰ πωλήσετε τὸ κτήμα σας. Πῶς θὰ τὸ κάμετε αὐτό; θὰ πωλήσετε καὶ τοὺς δούλους σας;»

Τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἡσθάνθη ὁ Σανὶν ὡς ἰσχυρόν τι κέντημα εἰς τὴν πλευράν του. Ἐνεδυμῆθη ὅτι κατὰ τὰς συνδιαλέξεις του μετὰ τῆς κυρίας Ῥοσέλλη καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτῆς εἶχεν ἐκφράσει τὴν γνώμην του περὶ τῆς δουλοπαροικίας, ἡ ὁποία, κατὰ τὰς ἰδίας του λέξεις, τῷ διήγειρε σφοδροτάτην ἀγανάκτησιν, καὶ ἐπανειλημμένως εἶχε δώσῃ τὴν διαβεβαίωσιν ὅτι οὐδέποτε καὶ ὑπὸ οὐδένᾳ ὄρον θὰ συγκατετίθετο νὰ πωλήσῃ τοὺς ἀνθρώπους του, διότι ἐδεῖται τὴν πρᾶξιν ταύτην ὡς ἀνήθικον.

«Θὰ προσπαθῶ νὰ πωλήσω τὸ κτήμα εἰς ἕνα ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον γνωρίζω ὡς δικαιοτάτον καὶ φιλανθρωπότατον» εἶπεν ὁ Σανὶν οὐχὶ ἄνευ τινὸς δισταγμοῦ. «ἢ θὰ θελήσουν ἰσως οἱ ἄνθρωποι μοῦ νὰ ἐξαγοράσωσιν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι τὴν ἐλευθερίαν των.»

«Αὐτὸ θὰ ἦτο ἰσως τὸ καλλίτερον» εἶπεν ἡ κυρία Ἑλεονώρα. «διότι ζωντανοὶ ἄνθρωποι νὰ πωλοῦνται! . . .»

«Βαρβαρότης!» ἐμοῦγγισεν ὁ Πανταλεόνε, προβάλλων τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν θύραν ὁπσοῦν τοῦ Αἰμιλίου.

Εἶτα δὲ ἔσεισεν ὁ γέρον τὴν ἀκατάστατον κόμην του καὶ ἔγεινεν ἄφαντος.

Ὁ Σανὶν ἐβλασφήμει ἐνδομύχως καὶ ἔρριψε κρυφίως ἐν βλέμμα πρὸς τὴν Τζέμμαν.

Ἡ περὶ τῶν πρακτικῶν τούτων ζητημάτων ὁμιλία ἐξηκολούθησε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον μέχρι τῆς ὥρας τοῦ φαγητοῦ. Περὶ τὸ τέλος ἡ κυρία Ἑλεονώρα, πρᾶυνθεῖσα ἤδη ἐντελῶς, φνόμαζε τὸν Σανὶν μὲ τὸ βαπτιστικόν του ὄνομα Δημήτρι, ἡπεῖλει αὐτὸν φιλοφρόνως κινούσα τὸν δάκτυλον καὶ τῷ ἀνῆγγεilen ὅτι τώρα θὰ τὸν ἐκδικηθῇ διὰ τὴν κατεργαρίαν, ποῦ τῆς ἐπαίξε. Ἦρχισε λοιπὸν νὰ τὸν ἐξετάζῃ λεπτομερῶς καὶ ἐπὶ μακρὸν χρόνον περὶ ὅλων τῶν συγγενῶν του, «διότι», προσέθηκε, «καὶ τοῦτο τὸ ζήτημα ἔχει μεγάλην σπουδαιότητα.» Περαιτέρω ἠναγκάσθη ὁ Σανὶν νὰ τῇ δώσῃ ἀκριβῆ περιγραφὴν τῆς ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ ἐκκλησίᾳ νενομισμένης ἐθιμοτυπίας τῶν γάμων, καὶ ἡ κυρία Ἑλεονώρα ἐθαύμαζεν ἤδη ἐκ τῶν προτέρων τὴν Τζέμμαν μὲ τὸ λευκὸν νυμφικόν της ἔνδυμα καὶ μὲ τὸν χρυσοῦν στέφανον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.

«Εἶνε, ὡς βλέπετε, καὶ ὠραία, ὡσὰν βασίλισσα» εἶπε μετὰ μητρικῆς ὑπερηφανίας, «νομίζω μάλιστα ὅτι οὐδὲ βασίλισσα ὑπάρχει τόσον ὠραία ὡς αὐτή!»

«Τζέμμα ὑπάρχει μία μόνη εἰς τὸν κόσμον!» προσέθηκεν ὁ Σανὶν.

«Δι' αὐτὸ ὀνομάζεται καὶ Τζέμμα!» (Ὡς γνωστόν, Gemma εἶνε ἰταλικὴ λέξις καὶ σημαίνει «πολύτιμος λίθος».)

Ἡ Τζέμμα ἐννηγκαλίσθη καὶ ἐπίλησε τὴν μητέρα της. Ἡσθάνετο ἑαυτήν, ὡς ἂν εἰ τώρα μόλις ἀνέπνεεν ἐλευθέρως καὶ ὡς ἂν εἶχεν ἀφαιμασθῇ ἀπ' αὐτῆς τὸ βάρος, ὅπερ ἐπίεζε τὸ στήθος της.

Ὁ Σανὶν ἡσθάνθη αἰφνης ἑαυτὸν ἀρρήτως εὐτυχῇ. Παιδικὴ χαρὰ ἐπλήρου τὴν καρδίαν του ἐπὶ τῇ σκέψει, ὅτι τὰ ὄνειρα, εἰς τὰ ὁποῖα εἶχε παραδοθῇ ἐν αὐτῷ τούτῳ τῷ δωματίῳ, ἐπραγματοποιήθησαν! Ἦτο τοσοῦτον περιχαρὴς, ὥστε ἀμέσως ἐπορεύθη εἰς τὸ μαγαζεῖον καὶ ἐκάθισεν ὁπσοῦν τῆς τραπέζης, διὰ νὰ ὑπηρετήσῃ τοὺς ἐρχομένους πελάτας, ὅπως εἶχε κάμῃ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν . . . «Τώρα ἔχω πληρότατον δικαίωμα πρὸς τοῦτο» ἔλεγε κατ' ἑαυτὸν. «διότι τώρα ἀνῆκα εἰς τὴν οἰκογένειαν.»

Ὁ Σανὶν ἐκάθισε πράγματι ὁπσοῦν τῆς τραπέζης τοῦ μαγαζείου καὶ ἤρχισε νὰ πωλῇ. δηλαδὴ ἐπώλησε εἰς δύο κοράσια μίαν λίτραν ζαχαρωτά, καὶ ἔδωκε τὸ διπλάσιον ἀπ' ὅτι ἐξήτησαν, ἐνῷ ἐκράτησε μόνον τὸ ἡμισί ἀπ' ὅσον ἐστοίχιζαν τὰ ζαχαρωτά.

(Ἔπεται συνέχεια.)

1. ΑΔΕΞΑΝΔΡΟΣ ΣΑΤΡΙΑΝ, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 193).
2. Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ. Εἰκὼν P. Rohegrosse (ἐν σελ. 196—197), μετ' ἄρθρου ὑπὸ Παγανέλη.
3. ΦΡΕΣΚΟ ΠΑΡΛΙ. Εἰκὼν ὑπὸ Otto Lingner (ἐν σελ. 201). Ἐκτύπωσις χρωματιστή.

Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς ὠχρὰς καὶ νεφελοειδεῖς, τὰς σκοτεινὰς τὴν ψυχὴν καὶ διαφανεῖς τὸ σῶμα, τὰς οἰοῦναι αἰθερεῖους ἐκείνας καλλονάς, αἰτνες φαίνονται ἔτοιμοι κατὰ τὴν πρώτην ἀπόπειραν περιπτύξεως νὰ διαλυθῶσι καὶ ἀφανισθῶσιν ὡς ἡ Νεφέλη εἰς τὸν ἐναγκαλισμὸν τοῦ Ἰξίονος, καὶ τὰς ὁποίας μόνῃ ἡ ὑπερξημμένη φαντασία καὶ ἡ νευρασθενικὴ καλαισθησιὰ τῶν ἡμετέρων χρόνων δύναται νὰ θεωρήσῃ ὡς τὸ ἰδεῶδες

τοῦ γυναικείου κάλλους, παριστᾷ ἡμῖν ὁ καλλιτέχνης ἐν τῇ εἰκόνι ταύτῃ τὴν ἐνσάρκωσιν τῆς ὠραιότητος, τῆς ὑγείας, τοῦ νεανικοῦ σφρίγους, τῆς φαειρότητος καὶ τῆς ζωῆς — τῶν οὐρανίων τούτων δώρων, ἅτινα μόνῃ ἡ φύσις, ἡ ὑψίστη καλλιτέχνης, δύναται νὰ παράσχωι ἐν θαυμαστῇ ἁρμονίᾳ εἰς τὰ ἑαυτῆς ἀριστοτεχνήματα. Ὅποια ἀντίθεσις τοῦ εὐδαλοῦς καὶ σπαργώντος τούτου φυτοῦ, τοῦ φυέντος καὶ βλαστήσαντος καὶ αὐξανομένου ὑπὸ τοὺς ἀπαραιτήτους ὅρους τῆς ὑπάρξεώς του καὶ τῆς εὐεξίας του, πρὸς τὰ ἀνικμα καὶ ἄχυμα καὶ καχεκτικά φυτὰ — τῶν πεζοδρομίων!

4. ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΩΝ ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΤΩΝ. Εἰκονογραφία τοῦ περὶ τῆς καταρτίσεως τῆς Κλειοῦς ἁρθρου.